

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/25/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119419266
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6119419266.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcu: mBank SPÓLKA AKCYJNA, so sídlom Prosta 18, 00-850 Varšava, Poľská republika, IČO: 001 254 524, podnikajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom mBank S.A., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Pribinova 10, Bratislava, IČO: 36 819 638, právne zast.: MCGA legal, s.r.o., IČO: 36 715 662, so sídlom Partizánska 2, Bratislava, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/X, D., právne zast.: WEBBER LEGAL, s.r.o., IČO: 50 680 552, so sídlom Duchnovičovo námestie 1, Prešov, o zaplatenie 9.537,98 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 16.06.2023, č.k. 6Csp/5/2020-192, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku III. o trovách konania **potvrdzuje**.
- II. Žalobca **má** proti žalovanej **nárok** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.806,39 eur spolu s úrokmi z omeškania, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a zároveň priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 41,36 % (výrok III.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 7 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. j), k) a l), § 11 ods. 1 písm. b), § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“) a ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a vecne tým, že v konaní bolo preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovanou úverovú zmluvu, na základe ktorej je poskytol úver vo výške 11.900 eur. Súd prvej inštancie posúdil predmetnú úverovú zmluvu ako spotrebiteľskú a skonštatoval, že neobsahuje náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) a j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie tiež dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na zosplatenie úveru podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že žalobca ako veriteľ nepreukázal účinné vyhlásenie úveru za predčasne splatný. Žalovanej preto patrí právo istinu úveru ďalej splácať až do konečnej splatnosti úveru dňa 20.04.2023. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 a 2 v spojení s ust. § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd vychádzal len zo žalobcom vyčíslenej sumy 12.459,17 eur (istina 9.537,98 eur + zmluvné úroky 2.921,19 eur) a nebral do úvahy nevyčíslené úroky z omeškania. Žalobca mal úspech v časti sumy 8.806,39 eur, t.j. 70,68 % z predmetu konania. Vo zvyšnej časti predstavujúcej

sumu 3.652,78 eur, t.j. 29,32 % z predmetu konania mala úspech žalovaná. Celkovo tak bol v konaní úspešnejší žalobca, ktorému vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 41,36 % (70,68 – 29,32). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v rozsahu výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok III.) podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. písm. b), f) a h) CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná žiadala odvolací súd napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Namietala, že napadnutý výrok je v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-224/19 a C-259/19 z 16.07.2020 a rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) vo veci sp. zn. I. ÚS 335/2023. Žalovaná bola v konaní úspešná v celom rozsahu, keď úspešne napadla neplatné zosplatnenie spotrebiteľského úveru, ako aj nárok žalobcu na úroky a poplatky. Žalobca bol úspešný len v malej časti aj to len v dôsledku plynutia času. Žalobca svoj nárok jednoznačne odvodzoval od platného zosplatnenia spotrebiteľského úveru a požadoval celé (zosplatnené) plnenie, teda aj úroky a poplatky, na ktoré podľa názoru súdu prvej inštancie nemal nárok, keďže spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Uvedené je potrebné pričítať na ťarchu žalobcu, ktorý uviedol spotrebiteľa do omylu tým, že neplatne vyhlásil predčasnú splatnosť spotrebiteľského úveru a teda požadoval od spotrebiteľa zaplatenie celého dlhu naraz. Poukázala na rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-224/19 a C-259/19 zo 16.07.2020 a mala za to, že v zmysle ust. § 257 CSP a ust. § 255 ods. 1 mal súd prvej inštancie priznať nárok na plnú náhradu trov konania spotrebiteľovi. V zmysle rozhodnutia ÚS SR v bode 12.1 odôvodnenia rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 335/2023-18 zo dňa 08.06.2023: „12.1. Rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C- 224/19 a C-259/19 zo 16. júla 2020 sa síce okrajovo zaoberá i trovami konania (body 93 až 99), avšak rieši odlišnú procesnú situáciu, a to ak je spotrebiteľ v spore aspoň čiastočne úspešný, pričom v takom prípade by nemal doplatiť na neúspech vo zvyšnej časti tým, že by mu bola náhrada trov konania krátená podľa podielu jeho úspechu. Zjednodušene povedané, aj v prípade čiastočného úspechu v konaní by mal spotrebiteľ dostať plnú náhradu trov konania. Rozsudky Súdneho dvora vo veci C-176/17 z 13. septembra 2016 a vo veci C-49/14 z 18. februára 2016, z ktorých sťažovateľ cituje, boli síce vydané v spotrebiteľskej veci, avšak týkajú sa podania odporu v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi, teda toho, aby trovy konania spojené s podaním odporu neodradili spotrebiteľa od výkonu práva na obranu“. Žalovaná ďalej citovala z rozsudku Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-224/19 a C-259/19 zo 16.07.2020 „Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásada efektivity sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia režimu, ktorý umožňuje, aby časť trov konania znášal spotrebiteľ, a to v závislosti od výšky súm zaplatených bez právneho dôvodu, ktoré sa mu vracajú v nadväznosti na vyhlásenie neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej nekalej povahy, keďže takýto režim vytvára podstatnú prekážku, ktorá môže odradiť spotrebiteľa od uplatnenia práva na účinné súdne preskúmanie novej nekalej povahy zmluvných podmienok, ako mu ho priznáva smernica 93/13“.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej vyjadril v podaní zo dňa 08.08.2023, v ktorom uviedol, že v sporovom konaní sa uplatňuje zásada úspechu vo veci. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Žalobca si v konaní uplatňoval nesplatený zostatok istiny vo výške 9.537,98 eur a nesplatený zostatok príslušenstva vo výške 2.921,19 eur. V napadnutom rozhodnutí súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 8.806,39 eur. Žalovaná mala v konaní čiastočný úspech vo veci, a preto podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie postupoval správne, keď priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej pomerne podľa jeho úspechu vo veci. Žalobca ďalej uviedol, že v konaní predložil súdu prvej inštancie všetky relevantné dôkazy preukazujúce jeho nárok a právna kvalifikácia jeho nároku je vecou súdu (iura novit curia). To, že súd prvej inštancie kvalifikoval žalobcov nárok ako nárok na zaplatenie splatných splátok, nie je možné považovať za uvedenie žalovanej do omylu. Ak by žalovaná riadne plnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalobca by si nemusel splnenie tejto povinnosti uplatňovať súdnou cestou, z toho dôvodu je práve žalovaná zodpovedná za súdne konanie a vzniknuté trovy konania na oboch stranách. Na základe uvedeného žiadal odvolací súd, aby napadnutý výrok III. rozhodnutia potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadrila.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je podané dôvodne.

7. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie v napadnutej časti rozhodnutia (výroku III.), sa v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého výroku III. (ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania) rozhodnutia prvoinštančného súdu. V napadnutej časti rozhodnutia (výroku III.) súd prvej inštancie dostatočne zodpovedal na otázky majúce pri rozhodovaní o nároku na náhrade trov konania význam.

8. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v záujme dôsledného vypořádania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

9. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal od žalovanej zaplata sumy vo výške 12.459,17 eur pozostávajúcej z istiny vo výške 9.537,98 eur a nesplateného príslušenstva vo výške 2.921,19 eur spolu s úrokmi z omeškania. Žalobca mal v konaní úspech v časti predstavujúcu sumu 8.806,39 eur a vo zvyšnej časti, ktorá bola zamietnutá mala úspech žalovaná; táto časť predstavovala sumu 3.652,78 eur.

10. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

12. Podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

13. Podstatou odvolania žalovanej bola argumentácia, že súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-224/19 a C-259/19 z 16.07.2020 a rozhodnutím ÚS SR vo veci sp. zn. I. ÚS 335/2023. V zmysle uvedených rozhodnutí mal súd prvej inštancie priznať žalovanej plnú náhradu trov konania, pretože keď je spotrebiteľ v spore aspoň čiastočne úspešný, nemal by doplatiť na neúspech vo zvyšnej časti tým, že mu bola náhrada trov konania krátená podľa podielu jeho úspechu, teda aj v prípade čiastočného úspechu v konaní by mal spotrebiteľ dostať plnú náhradu trov konania. Žalovaná zároveň tvrdila, že bola v konaní úspešná v celom rozsahu, keď úspešne napadla neplatné zosplatenie spotrebiteľského úveru, ako aj nárok žalobcu na úroky a poplatky.

14. S uvedenými odvolacími námietkami sa odvolací súd nestotožnil. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovanej, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s rozhodnutím ÚS SR sp. zn. I. ÚS 335/2023-18 zo dňa 08.06.2023 a rozsudkom Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C- 224/19 a C-259/19 zo dňa 16.07.2020, odvolací súd konštatuje, že žalovanou namietaný rozpor nevzhladol. Odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ sa žalovaná odvoláva na uvedené rozhodnutia súdnych autorít, je potrebné zohľadniť kontext týchto konaní a to, čo bolo ich predmetom, rovnako ako ich špecifiká, pretože ich závery nemožno aplikovať plošne v akomkoľvek konaní týkajúcom sa spotrebiteľa (alebo kde je stranou spotrebiteľ bez ohľadu na procesné postavenie), ale pre ich aplikáciu je potrebné zohľadniť, či okolnosti dotknutých konaní sú obdobné a či závery v nich konštatované možno uplatniť v inom konaní bez toho, aby odporovali rozumnému a spravodlivému usporiadaniu vzťahov a rozhodnutiu.

15. Pokiaľ ide o rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veciach C- 224/19 a C-259/19 z 16.07.2020, ide o konania iniciované spotrebiteľom o vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu určenia neplatnosti a nekalosti zmluvnej podmienky spotrebiteľskej zmluvy (vrátenia všetkých súm zaplatených na základe

týchto podmienok). Súdny dvor EÚ v tejto veci konštatoval, že ak sa takejto žalobe podanej spotrebiteľom o neplatnosť nekalej podmienky v celom rozsahu vyhovie, ale len čiastočne sa vyhovie žalobe o vrátenie súm zaplatených na základe tejto podmienky, nemožno uložiť spotrebiteľovi povinnosť znášať trovy v závislosti od súm, ktoré mu boli vrátené. Uvedené je potrebné vykladať tak, že ak na základe zmluvnej podmienky, ktorá bola neskôr súdom vyhlásená za nekalú v žalobe podanej spotrebiteľom, spotrebiteľ istú časť plnil a súd zaviazal žalovaného dodávateľa na vrátenie iba časti žalovanej sumy, neznamená to automaticky, že spotrebiteľ bol v spore úspešný len v časti, ale patria mu celé trovy konania, pretože takýto režim by vytváral podstatnú prekážku, ktorá môže odradiť spotrebiteľa od uplatnenia práva na účinné preskúmanie novej podmienky zmluvnej podmienky priznávanej mu smernicou 93/13.

16. Z uvedeného je zrejmé, že sa nejedná o obdobný prípad s prejednávanou vecou, v ktorom sa žalobca (dodávateľ) domáhal zaplata istiny, zmluvných úrokov a príslušenstva pohľadávky. Konanie nie je iniciované žalovanou ako spotrebiteľom, ktorá by sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia z titulu neplatnosti/nekalosti zmluvnej podmienky používanej žalobcom (t.j. vydania sumy zaplatenej na rámec skutočne poskytnutého plnenia veriteľa/žalobcu). Žalobca (veriteľ/dodávateľ) bol v konaní neúspešný iba pokiaľ ide o zmluvný úrok a časť istiny, je teda zrejmé, že ak sa žalobca domáhal v konaní aj zaplata istiny (titulom povinnosti vrátiť žalovanej poskytnutý úver), v ktorej bol vo väčšej časti úspešný, záver žalovanej o tom, že bola úspešná v celom rozsahu nemožno považovať za správny. Skutočnosť, že konanie vo veci bolo iniciované veriteľom ako žalobcom (nie žalovanou ako spotrebiteľom) a predmetom konania je zaplata dlžnej sumy, ktorej súčasťou bola (aj) istina neuhradená žalovanou podľa úverovej zmluvy (žalovaná vyhovujúci výrok I. odvolaním nenapadla) nemožno opomenúť a je potrebné ju zohľadniť pri posúdení pomeru úspechu jednotlivých strán konania.

17. Pokiaľ ide o žalovanou uvádzané rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 335/2023-18 zo dňa 08.07.2023, uvedeným rozhodnutím bola ústavná sťažnosť zamietnutá, predmetným nálehom ÚS SR nebolo konštatované porušenie práv sťažovateľa. ÚS SR v predmetnom rozhodnutí zdôraznil, že trovy konania meritórne preskúma iba celkom výnimočne (v tam prejednávanej veci išlo síce o žalobu spotrebiteľa o zaplata žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia, ale žaloba spotrebiteľa bola v celom rozsahu zamietnutá). V bode 12.1. rozhodnutia ÚS SR uvádza vety, na ktoré v odvolaní poukazuje aj žalovaná: „ak je spotrebiteľ v spore aspoň čiastočne úspešný, pričom v takom prípade by nemal doplatiť na neúspech vo zvyšnej časti tým, že by mu bola náhrada trov konania krátená podľa podielu jeho úspechu. Zjednodušene povedané, aj v prípade čiastočného úspechu v konaní by mal spotrebiteľ dostať plnú náhradu trov konania...“, avšak bezprostredne konštatuje, že o taký prípad v danom konaní nešlo. ÚS SR v predmetnom konaní nerozhodoval na základe citovanej argumentácie, ale uvádzal ju iba na okraj s tým, že ju v konaní nemožno aplikovať. Odvolací súd tak nemá za to, že by existoval rozpor medzi napadnutým rozhodnutím a rozhodnutím ÚS SR sp. zn. I. ÚS 335/2023-18.

18. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Žiadne ustanovenie CSP nevyklučuje uplatnenie zásady úspechu vo veci aj v konaniach, v ktorých je stranou sporu spotrebiteľ. Aj Súdny dvor EÚ v žalovanou namietanom rozhodnutí vo veciach C- 224/19 a C-259/19 (kde ale je potrebné zopakovať, že ide o žalobu spotrebiteľa o vrátenie súm (teda vydanie bezdôvodného obohatenia) zaplatených spotrebiteľom na základe nekalej podmienky) v bode 95 uvádza, že rozdelenie trov súdneho konania pred vnútroštátnym súdom patrí s výhradou zásad ekvivalencie a efektivity do procesnej autonómie členských štátov.

19. Odvolací súd má za to, odvolacia argumentácia žalovanej je založená na častiach ňou citovaných súdnych rozhodnutí, ktoré sú vytrhnuté z kontextu ich predmetu sporu a nemožno ich (bez ďalšieho) a z vyššie uvádzaných dôvodov aplikovať na prejednávajúcu vec, v ktorom konaní sa žalobca ako veriteľ (v postavení dodávateľa) domáhal od žalovanej ako dlžníka (v postavení spotrebiteľa) vrátenia istiny spolu s nesplateným zostatkom príslušenstva (zmluvné úroky) a úrokmi z omeškania na základe úverovej zmluvy. Žalovaná v konaní úspešne namietala, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a že nedošlo k účinnému zosplateniu pohľadávky, teda čiastočne úspešne spochybnila žalobcom uplatnený nárok v časti o zaplata 3.652,78 eur (v časti úrokov a poplatkov). Súd prvej inštancie preto správne priznal žalovanej úspech v spore v časti predstavujúcej sumu 3.652,78 eur, t.j. 29,32 % zo žalovanej sumy, a to je v celej časti zmluvných úrokov (2.921,19 eur) a aj v časti istiny (731,59 eur), v ktorej časti nebol žalobca úspešný. Vzhľadom na to, že žalobcovi priznaná suma 8.806,39 eur (úspech žalobcu)

prestavuje 70,68 % a suma 3.652,78 eur (úspech žalovanej) predstavuje 29,32 % zo žalovanej sumy 12.459,17 eur predstavujúcej 100 %, porovnaním úspech strán sporu, čistý úspech žalobcu v konaní (ako úspešnej strany) súd prvej inštancie správne vypočítal v rozsahu 41,36 % (70,69 – 29,32). Odvolací súd preto v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval v konaní správne, keď priznal stranám náhradu trov konania podľa pomeru ich úspechu v konaní.

20. Na základe všetkého zhora uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 2 CSP v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).